πηγαίνοντας στὴν ἀποθήκη, εἶδε, μὲ μεγάλη του ἀπορία, πῶς ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει. Ἔμενε ὅμως ἀκόμη ἄλυτο τὸ τρίτο ζήτημα καί, ἐπειδὴ ἦταν τὸ δυσκολώτερο, ὁ βασιλιᾶς εἶχε στηρίξει σ' αὐτὸ ὅλες τὶς ἐλπίδες του.

— Τώρα, εἶπε τοῦ βοσκοῦ, πρέπει νὰ πᾶς στὸ βασιλικὸ φοῦρνο καὶ μέσα σὲ μιὰ νύχτα νὰ φᾶς ὅλα τὰ ψωμιὰ τῆς βδομάδας ποὺ βρίσκονται κεῖ μέσα. Ἂν δὲν ἀφήσης οὔτε ψίχουλο, θὰ σοῦ δώσω μ' εὐχαρίστηση τὴν κόρη μου γυναῖκα σου....

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ βοσκὸς ὁδηγήθηκε καὶ κλείστηκε μέσα στὸ βασιλικὸ φοῦρνο ποὺ ἦταν τόσο γεμάτος ἀπὸ καρβέλια, ὥστε μονάχα μιὰ μικρὴ θέσι ἔμενε γι' αὐτὸν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἐνῶ βυθίστηκαν ὅλοι στὸν ὕπνο, ὁ βοσκὸς ἔφερε στὸ στόμα τὴ σφυρίχτρα ποὺ τοῦχε χαρίσει ἡ γρηὰ καὶ σφύριξε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πλάκωσαν ἀπὸ γύρω δέκα χιλιάδες ποντικοί, ρίχτηκαν ἀπάνω στὰ ψωμιὰ κι' ὥς τὸ πρωὶ δὲν εἶχαν ἀφήσει οὔτε ψίχουλο.

Τότε ὁ νειὸς βρόντησε τὴν πόρτα δυνατὰ καὶ φώναξε :

— Ἀνοῖξτε μου νὰ βγῶ, γιατὶ πεινῶ !....

Ἔτσι ὁ βοσκὸς ἔλυσε καὶ τὸ τρίτο ζήτημα κι' ὁ βασιλιᾶς ἦταν πειὰ ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κάμη γαμπρό του. Θέλοντας ὅμως νὰ τὸν παιδέψη ἀκόμα, πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα σακκὶ ποὺ χωροῦσε ἕξη κιλά. Φώναξε γύρω του καὶ πολλοὺς ἀπ' τοὺς αὐλικούς κι' εἶπε στὸ βοσκό :

— Τώρα, παλληκάρι μου, νὰ μᾶς πῆς τόσα ψέιμματα, ὥστε νὰ γεμίσ[illegible] αὐτὸ τὸ σακκί. Ἂν τὸ πετύχης κι' αὐτό, θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου μ' ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ὁ βοσκὸς ἀράδιασε τότε ὅλα τὰ ψέιμματα ποὺ ἤξερε, ἀλλὰ εἶχε πάει μεσημέρι καὶ τὸ σακκὶ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα οὔτε ὥς τὴ μέση. Τότε κατέβηκε στὸ βοσκὸ μιὰ ἰδέα κι' ἄρχισε νὰ λέη :

— Λοιπόν, ἀφεντάδες μου, ἐκεῖ ποὺ φύλαγα τοὺς λαγούς, φάνηκε ἡ βασιλοπούλα ἀπὸ δῶ, ντυμένη στὰ χωριάτικα, καὶ γιὰ νὰ τῆς χαρίσω ἕνα λαγό, μοῦδωσε ἕνα φιλί....

Ἡ βασιλοπούλα, ποὺ νόμιζε πὼς δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ὁ βοσκός, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, γίνηκε κατακόκκινη ἀπ' τὴ ντροπή της....

Μὰ κι' ὁ βασιλιᾶς θύμωσε.

— Μ' ὅλο τὸ μεγάλο ψέιμα ποὺ εἶπες, φώναξε στὸ βοσκό, τὸ σακκὶ δὲν ἐγέμισε ἀκόμα. Πὲς κι' ἄλλο κανένα...

— Σὲ λίγο, ἐξακολούθησε ὁ πονηρὸς βοσκός, εἶδα νἄρχεται ἡ ἀφεντιά του, ὁ βασιλιᾶς, ντυμένος κι' αὐτὸς στὰ χωριάτικα, καβάλλα σ' ἕνα γάϊδαρο. Μοῦ ζήτησε ἕνα λαγὸ κι' ἐπειδὴ ἔβλεπα πὼς εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν πάρη, τοῦ παράγγειλα νὰ.....

— Φτάνει, φτάνει !..., φώναξε ὁ βασιλιᾶς καὶ πετάχτηκε ὄλόρθος ἀπ' τὴ θέσι του. Τὸ σακκὶ γέμισε !...

Κι' ἔτσι ὁ νειὸς βοσκὸς μὲ τὴν ἐξυπνάδα του στεφανώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα τὴν ὥμορφη βασιλοπούλα κι' ἐγίνηκε διάδοχος τοῦ θρόνου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. Θ. Σοφούλης
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη)

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΜΝΗΣΤΗ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς καὶ λεξικογράφος Σαμουὴλ Τζόνσον εἶχε μιὰ ἀνεψιά, ἡ ὁποία ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ κάποιον ὑπολογαγό.

Ἀτυχῶς ὅμως, προτοῦ νὰ γίνη ὁ γάμος των, ὁ ἀξιωματικὸς σκοτώθηκε σὲ κάποιο δυστύχημα καὶ ἡ ἀπαρηγόρητη μνηστή του ἀπεσύρθη στὸν πύργο της, ὅπου συνέταξε τὴ διαθήκη της, γιατὶ νόμιζε πὼς θὰ πέθανε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Ἦταν, μάλιστα, τόσο βέβαιη γιὰ τὸν προσεχῆ θάνατό της, ὥστε στὴ διαθήκη της ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς βάλουν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴ στὸν τάφο:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ Ματθίλδη Τζόνσον, ἡ ὁποία γεννήθηκε στὰ 1781 καὶ πέθανε... ἀπ' ἀγάπη.»

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὴ συνέχεια; Ἡ... ἀπαρηγόρητη μνηστὴ ἔζησε μέχρι τοῦ 1885 καὶ πέθανε σὲ ἡλικία... 104 ἐτῶν !

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ βασίλισσα Χρηστίνα καὶ ἡ αὐλικὲς κυρίες. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος στὰ συμπόσια τῶν ὑπηκόων του. Παρ' ὀλίγον δρᾶμα τιμῆς. Ἡ ἀξίωσις τοῦ Ἰσπανοῦ εὐπατρίδη. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ἀρλεκῖνος. Ὁ Ναρμπὸν καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος, κτλ. κτλ.

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, Χρηστίνα, πῆγε στὸ Φονταινεμπλὸ μὲ στολὴ ἀμαζόνος, πολλὲς κυρίες τῆς αὐλῆς, ποὺ βγῆκαν πρὸς ὑποδοχή της, πλησίασαν νὰ τὴν φιλήσουν.

Ἡ βασίλισσα ὅμως πειράχτηκε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ οἰκειότητα καὶ εἶπε :

— Μὰ τί μανία ἔχουν αὐτὲς ἡ κυρίες νὰ θέλουν νὰ μὲ φιλήσουν ; Μήπως ἐνόμισαν πὼς εἶμαι πραγματικά.... ἄντρας ;

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, Αὔγουστος, ἐπήγαινε πρόθυμα στὸ σπίτι κάθε ὑπηκόου του ποὺ θὰ τὸν ἐκαλοῦσε σὲ συμπόσιο.

Μιὰ μέρα ὅμως κάποιος Ρωμαῖος πολίτης τοῦ παρέθεσε ἕνα γεῦμα, ὑπερβολικὰ λιτό. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀρκέστηκε νὰ φάη ὅ,τι βρῆκε, ἀλλὰ ὅταν ἔφευγε δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε στὸν ἀμφιτρύονά του :

— Δὲν φανταζόμουν, ὅτι εἶμαστε τόσο πολὺ φίλοι !....

* * *

Κάποιος ὑπαξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς ἐθνοφυλακῆς, συνέλαβε κάποτε τὴ γυναίκα του νὰ κουβεντιάζη κρυφὰ μὲ τὸ φίλο της. Ἔξω φρενῶν τότε ἀπ' τὴν ὀργή του, τράβηξε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ ξεπλύνη τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε γίνει, μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἐρωστοῦ.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, δυστυχισμένε ; τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του. Θέλεις [illegible] σκοτώσης τὸν... πατέρα τῶν παιδιῶν σου ;....

* * *

Ἕνας Ἰσπανὸς εὐπατρίδης, ταξείδευε κάποτε γιὰ τὶς Ἰνδίες. Στὸ ταξεῖδι ὅμως κατελήφθη ἀπὸ μιὰ τόσο τρομερὴ ναυτία, ὥστε πλησίασε τὸν πλοίαρχο καὶ τοῦ φώναξε :

— Σταματῆστε, σᾶς παρακαλῶ, τ[illegible] καράβι. Πρόκειται νὰ κάμω ἐμμετό !

* * *

Ὁ περίφημος γελωτοποιὸς Ἀρλεκῖνος, ἐστάλη κάποτε ἀπὸ τὸν κύριό του στὴ γειτονικὴ πόλι γιὰ νὰ πουλήση ἕνα ἄλογο. Ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δάσος, νύσταξε κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀφοῦ πέρασε ἀπ' τὸ χέρι του τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου.

Σὲ λίγο ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ ἕνας κλέφτης, ὁ ὁποῖος σκέφτηκε νὰ κλέψη τὸ ἄλογο. Τοῦβγαλε λοιπὸν τὸ χαλινάρι, τὸ καβάλλησε κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο, ὅταν ξύπνησε ὁ Ἀρλεκῖνος, μὴ βλέποντας τὸ ἄλογο κοντά του, ἄρχισε νὰ διερωτᾶται :

— Κοιμοῦμαι ἢ ὀνειρεύουμαι ; Εἶμαι ὁ Ἀρλεκῖνος ἢ ὄχι ; Ἂν εἶμαι ὁ Ἀρλεκῖνος, ἔχασα ἕνα ἄλογο. Ἂν δὲν εἶμαι ὅμως ὁ Ἀρλεκῖνος, κέρδισα ἕνα χαλινάρι !....

* * *

Ὁ κόμης Λουδοβίκος Ναρμπόν, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους εὐνουμένους τοῦ πανισχύρου Ταλλεϋράνδου. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ περπατοῦσαν μαζύ, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλη μερικοὺς ἀθλίους στίχους του.

Ἔξαφνα, ὁ Ταλλεϋράνδος εἶδε, λίγο πιὸ πέρα, ἕναν περιπατητὴ ποὺ χασμουριόταν καὶ διέκοψε τὸν κόμητα, λέγοντας :

— Μὰ γιὰ κύτταξε ἐκεῖ, Ναρμπόν. Φαίνεται πὼς ἀπαγγέλλεις πολὺ δυνατά....

* * *

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Ε΄, ὅταν παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου καταγινόταν μὲ τὴν κατασκευὴ ρολογιῶν. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ ὑπηρέτης του, μπαίνοντας στὸ ἐργαστήριό του, ἀναποδογύρισε ἀπὸ ἀπροσεξία του ἕνα τραπέζι καὶ ἔσπασε τριάντα ρολόγια ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω του.

Ὁ βασιλεύς, ἀντὶ νὰ ὀργιστῆ, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ εἶπε :

— Ἐσὺ εἶσαι πιὸ τυχερὸς ἀπὸ μένα, φίλε μου. Κατώρθωσες νὰ κάμης ὅλ' αὐτὰ τὰ ρολόγια νὰ πηγαίνουν... σύμφωνα ἀναμεταξύ τους !...

* * *

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν στὸν Λουδοβίκο Δ΄ τρεῖς σοφοὶ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ἀναθέση τὴ διεύθυνση τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ὁ πρῶτος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ βασιλέα, τοῦ εἶπε :

— Εἴμαστε, χωρὶς ἀμφιβολία, οἱ σοφώτεροι ἄνδρες τοῦ βασιλείου σου.

— Ἢ μᾶλλον οἱ σοφώτεροι ὅλου τοῦ κόσμου, πρόσθεσε ὁ δεύτερος.

— Ὅσο γιὰ μένα, εἶπε ὁ τρίτος, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἁπλῶς σοφώτερος ... τῶν δυὸ συναδέλφων μου !